

Thấy một con chó đi quanh quẩn, dựng đuôi lên và lòi lỗ đít ra, tôi thấy mình quá siêu việt.

Dù sao đi nữa thì tôi cũng là người, nên không bao giờ đi quanh quẩn, lòi lỗ đít ra...

Đình Linh, "Cao Đẳng Mỹ Thuật"

Thật đúng là người thì mặc nhiên siêu việt, kể cả khi hẳn bị bệnh trí ngoại và ở trường. Hẳn kiêu hãnh nói: Tôi rất ngon lành vì có đầu (chứa) óc của con người, trong khi óc con chó chỉ ngon lành cho bữa nhậu mà thôi!...

Hẳn có thể nhậu thịt chó, có thể không. Dù sao hẳn cũng dư đầu óc cho rằng loài chó được sinh ra để đồng hành với củ riêng đi vào chốn bếp núc xoong nồi. Hẳn có cái đầu, thế là quá đủ rồi, hẳn phải thuộc loài người quá siêu việt!

Tôi chiêm ngưỡng hẳn, đẹp như một chùm hoa giấy. Hẳn có vài chục bộ quần áo và vô số kể áo khoác áo choàng. Gặp hẳn giữa phố Đà Lạt rất Tây, tôi ngỡ hẳn không có thân thể tứ chi, ngoài một cái đầu nhô lên khỏi chiếc khăn quàng cổ. Hẳn quý cái đầu của hẳn biết bao chừng, như hẳn từng rất nhiều lần khẳng định. Hẳn phủ chụp để giữ gìn bảo quản tối đa cho cái đầu bằng chiếc mũ đẹp như một chùm hoa giấy.

Tôi hỏi: Thế cái lỗ đít ở vị trí nào? Hẳn ném tia nhìn khinh bỉ vào mặt tôi, kèm thêm lời chửi rửa, dĩ nhiên. Hẳn có thể nghĩ tôi chưa đau chỉ bằng tia nhìn và lời chửi rửa, nhưng chắc chắn tôi phải đau vì bị hẳn phát hiện tôi không có cái đầu. Và hẳn nói thẳng ra rằng tôi không có cái đầu thì chẳng cách nào mà làm thi ca cho được. Ấy tuy nhiên tôi vẫn làm thơ, bằng chứng là, đã từ khuya rồi, có ít nhất hơn một người xem tôi là nhà thơ thứ thiệt. Hẳn nhếch (môi) mép cười, rồi phán quyết chắc như đinh đóng cột: hiển nhiên đó là thứ thơ lỗ đít!

Tôi đành phải nhét thêm danh tiếng Gertrude Stein vào cái đầu cao quý của hẳn: A rose is a rose is a rose... Thơ lỗ đít cũng là thơ cũng là thơ cũng là thơ... Và ấy tuy nhiên, tôi nói thêm với hẳn (đẹp như một chùm hoa giấy): phải hiểu rằng, con người ta không có cái đầu thì cũng không có cái lỗ đít, và ngược lại.

Nhớ Đình Linh, những ngày Sài Gòn
14.VI.2010